

Όλοι μαζί μπορούμε να τους σταματήσουμε!

Κηρύσσουμε ανεφάρμοστο τον αντεργατικό νόμο Χατζηδάκη!

- Να μην περάσει το νομοσχέδιο της Κεραμέως για το δημόσιο σχολείο
- Όχι στην ιδιωτικοποίηση της επικουρικής ασφάλισης

Το νομοσχέδιο Χατζηδάκη ψηφίστηκε στη βουλή παρά τη μαζική κατακραυγή του κόσμου εναντίον του, όπως φάνηκε από τις **μαζικές συγκεντρώσεις που έγιναν και στις 10 και στις 16 Ιούνη**. Πρόκειται για ένα νόμο τομή που κλιμακώνει την επίθεση που έχουν οργανώσει σε βάρος της εργατικής τάξης τα τελευταία 11 χρόνια με αφορμή την κρίση όλες οι κυβερνήσεις.

Για να μην χάσει το κεφάλαιο ούτε ένα σεντς από τα κέρδη του, πρέπει να ξεζουμιστούν οι εργαζόμενοι. Να εξευτελιστεί το εργατικό κόστος και να δουλεύουμε χωρίς σταματημό και τις Κυριακές και τις αργίες, με απάνθρωπα ωράρια. Και ένα τέτοιο σχέδιο απαιτεί την απόλυτη συλλογική σιωπή! Προσωπική συνεννόηση του εργαζόμενου με την εργοδοσία, χωρίς διαπραγματεύσεις για αξιοπρεπείς συνθήκες δουλειάς και ταυτόχρονα απενεργοποίηση των απεργιών και έλεγχο των συνδικάτων, για να εξουδετερώνεται η όποια συλλογική αντίσταση εν τη γενέσει της.

Όμως στην κυβέρνηση και το κεφάλαιο δεν αρκούν μόνο αυτά και συνεχίζουν με γοργούς ρυθμούς την προσπάθεια να νομιμοποιηθεί η αποδιάρθρωση κάθε πτυχής της ζωής της εργατικής τάξης. Έτσι μπήκε σε δημόσια διαβούλευση το νομοσχέδιο για την **επικουρική ασφάλιση** που την μετατρέπει την σε κεφαλαιοποιητική. Ένα νομοσχέδιο που αντίθετα από τα όσα διαδίδει η κυβέρνηση Μητσοτάκη έχει σκοπό να επιτρέψει στις ασφαλιστικές εταιρείες να **τζογάρουν** με

τις εισφορές των νέων εργαζομένων, που μέχρι σήμερα χρησιμοποιούνταν για να πληρωθούν οι συντάξεις των παλιών εργαζομένων. Τάζει δήθεν παχυλές συντάξεις στους νεότερους ενώ είναι γνωστό ότι μια ιδιωτική ασφαλιστική εταιρεία ανά πάσα στιγμή μπορεί να κλείσει και να χαθούν κόποι και θυσιές χρόνων. Μας οδηγούν σε διαχωρισμό των εργαζομένων και σε άθλια γερατεία που μπορεί να πληρωνόμαστε μόνο την **κατώτερη σύνταξη** που δεν ξεπερνά τα 400 ευρώ.

Ταυτόχρονα επιτίθενται για μια ακόμη φορά στη δημόσια παιδεία με το **νέο νομοσχέδιο Κεραμέως**. Το πολλαπλό βιβλίο (με δυνατότητα παραγωγής του και από ιδιώτες), η ανάστροφη τάξη, οι πολλαπλές ταχύτητες ποιότητας του παραγόμενου εκπαιδευτικού έργου, η «αξιολόγηση» και κατάταξη σχολείων κι εκπαιδευτικών σε κλίμακες από άριστα ως μη ικανοποιητικά, η άρση της στοιχειώδους δημοκρατίας και της συλλογικής λειτουργίας των σχολείων από τους συλλόγους διδασκόντων, η εξουσία των διευθυντών, μεντόρων, συμβούλων πάνω σε εκπαιδευτικούς και μαθητές, η είσοδος επιχειρηματικών ομίλων σε κάθε σχολείο, η μεταφορά του ολοήμερου σχολείου στην αρμοδιότητα των δήμων, είναι κάποια από τα στοιχεία που αλλάζουν ριζικά το σχολείο όπως το ξέραμε και το μετατρέπουν σε ξεχαρβαλωμένο και καταπιεστικό για τους μαθητές της εργατικής τάξης και σε «ευκαιρία» για ιδιωτικές επιχειρήσεις και πλούσιους μαθητές.

Η κυβέρνηση, ο ΣΕΒ και οι εφοπλιστές με τις απεργίες και τη μαζική αντίδραση στο νομοσχέδιο Χατζηδάκη δεν μπορούν να κοιμούνται ήσυχοι θεωρώντας ότι το νομοσχέδιο θα εφαρμοστεί χωρίς αντιστάσεις ή ότι δεν θα συνεχιστούν οι κινητοποιήσεις ενάντια στις αλλαγές στην επικουρική ασφάλιση. Πολύ περισσότερο ανήσυχοι πρέπει να είναι στην εκπαίδευση όπου και εκεί παρότι ψηφίστηκε το νομοσχέδιο για την πανεπιστημιακή αστυνομία η εφαρμογή του έχει παραπεμφθεί στο Σεπτέμβριο και οι εκπαιδευτικοί ήδη ξεκίνησαν κινητοποιήσεις ενάντια στο νέο νόμο.

Το δυναμικό που μαζικοποίησε τις απεργιακές κινητοποιήσεις του Ιούνη είναι η κρίσιμη μαγιά που μπορεί να οργανώσει τους αγώνες στα συνδικάτα ώστε οι εργαζόμενοι να γίνουν πραγματικότητα.

Τα σωματεία και τα συνδικάτα έχουν την ευκαιρία, μετά από πολλά χρόνια, να ξαναγίνουν χρήσιμα, να μην παραδοθούν στο κράτος και την εργοδοσία. Βγαίνοντας αν χρειαστεί ακόμη και «στην παρανομία» ώστε να λειτουργήσουν για τα συμφέροντα της εργατικής τάξης που εκπροσωπούν. **Οι μάχες αυτές** απαιτούν αταλάντευτη στάση και αποφασιστικότητα από τη μεριά των εργαζομένων.

Για να μη γραφτούν τα συνδικάτα και οι μεγάλες ομοσπονδίες στο Γενικό Μητρώο Συνδικαλιστικών Οργανώσεων (ΓΕΜΗΣΟΕ), για να τολμήσουν να απηφύσουν την υποχρέωση διεξαγωγής εκλογών και γενικών συνελεύσεων και με ηλεκτρονικό τρόπο, για να κηρύξουν απεργίες χωρίς την... άδεια του διαμεσολαβητή της κυβέρνησης, για να αγνοηθούν οι διατάξεις για την απαγόρευση επαναπροκήρυξης απεργίας που έχει κριθεί παράνομη από τη Δικαιοσύνη, από τη δευτεροβάθμια ή τριτοβάθμια συνδικαλιστική οργάνωση, για να μην εφαρμοστεί η διάταξη για υποχρεωτική εγγυημένη εργασία του 1/3 των εργαζομένων επιχειρήσεων κοινής ωφέλειας, θα χρειαστεί η συμβολή ευρύτερων συνδικαλιστικών δυνάμεων, ώστε να μη βρεθούν εκτεθειμένοι ατομικά εργαζόμενοι ή μικρά σωματεία και αντιμετωπίσουν τις συνέπειες του νόμου, νομικές και οικονομικές, μιας κι έχει προβλεφθεί και αστική ευθύνη σε συνδικαλιστριες-ές για «ζημιές» στην επιχείρηση, εταιρία κλπ. Πρόβα όλων αυτών αποτέλεσε η στάση της κυβέρνησης

και των εφοπλιστών απέναντι στα ναυτεργατικά σωματεία και την ΠΕΝΕΝ και απέναντι στην απεργία της ΟΛΜΕ.

Για να τα βάλουμε πραγματικά με τις όλο και πιο κατοχυρωμένες θεσμικά δυνάμεις του κεφαλαίου (φρόντισαν γι αυτό όλες οι προηγούμενες, μνημονιακές κυβερνήσεις, μηδεμιάς εξαιρουμένης), χρειάζεται να κινηθούμε όλοι μαζί μέσα στα συνδικάτα. Η **μέγιστη δυνατή συσπείρωση** όσων δηλώνουν πρόθυμοι να αντισταθούν θα δημιουργήσει **πραγματικά μαζικές αντιστάσεις**, θα βγάλει κόσμο στο δρόμο και θα σπάσει την αυτοπεποίθηση και νομική παντοδυναμία του συστήματος, αναγκάζοντας τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία να κινείται έστω και στοιχειωδώς ενάντια σε όσα προβλέπει ο νόμος Χατζηδάκη και ενάντια στους άλλους νόμους.

Έτσι μαζικοποιήθηκε η απεργιακή διαδήλωση της Πρωτομαγιάς στις 6 Μάη και η 24ωρη απεργία στις 16 Ιούνη. Ένα ετερόκλητο κομμάτι συνδικαλιστικών δυνάμεων, με τις ταλαντεύσεις του και τις διαφορετικές πιέσεις, ταχύτητες και ακροατήρια που είχε να αντιμετωπίσει και να συνηπολογίσει, κατάφερε να προκαλέσει μια «με το ζόρι» κίνηση ακόμα και στη ΓΣΕΕ του Παναγόπουλου, περιλαμβάνοντας παρατάξεις σε ΑΔΕΔΥ, Εργατικά Κέντρα, ομοσπονδίες, σωματεία και το ΠΑΜΕ. Μόνο έτσι, με πολύ κόπο, αγωνία και συνεχή προσπάθεια μπορούμε να δημιουργήσουμε συνθήκες μαζικής αμφισβήτησης και ανυπακοής απέναντι σε μια σκληρή κυβέρνηση του κεφαλαίου σε κρίση και σε μια αξιωματική και συστημική αντιπολίτευση που ψηφίζει τα «καλά άρθρα» ενός νόμου-τέρας, μη βγαίνοντας από το κάδρο των υψηλών συνεννοήσεων και των χαμηλών προσδοκιών για τον κόσμο της δουλειάς, που δυσκολεύεται ακόμα να πιστέψει το «άδειασμα» του από κόμματα που αυτοπροσδιορίζονται ως «αριστερά» ή σοσιαλδημοκρατικά.

Με ενωτική δράση της ριζοσπαστικής, της ταξικής αριστεράς και αγωνιστών μέσα στα συνδικάτα, θεωρώντας απαραίτητες τις δυνάμεις και του ΠΑΜΕ στο δύσκολο αυτό αγώνα, είναι αναγκαίο να βρούμε τρόπους να μεγαλώσουμε τις ρωγμές που δημιουργήθηκαν και να περάσει από αυτές ένα μαζικό κι όλο και πιο αποφασισμένο τμήμα της εργατικής τάξης, που να μπορέσει να κάνει την ανατροπή!

• Να μη γραφτούν τα σωματεία και οι Ομοσπονδίες στο Γενικό Μητρώο Συνδικαλιστικών Οργανώσεων (ΓΕΜΗΣΟΕ)

• Να απηφύσουμε την υποχρέωση διεξαγωγής εκλογών και γενικών συνελεύσεων και με ηλεκτρονικό τρόπο

• Να μην περιμένουμε την άδεια του διαμεσολαβητή της κυβέρνησης για να απεργήσουμε και να μην υποκύψουμε στις διατάξεις για την απαγόρευση επαναπροκήρυξης απεργίας

• Να μην εφαρμοστεί η διάταξη για υποχρεωτική εγγυημένη εργασία του 1/3 των εργαζομένων σε υπηρεσίες κοινής ωφέλειας

• ΑΝΥΠΑΚΟΗ! ΝΑ ΜΗ ΓΙΝΟΥΝ ΤΑ ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ «ΛΕΣΧΕΣ ΣΥΖΗΤΗΣΗΣ»!